

ΖΑΚΥΝΘΙΟΣ ΑΝΘΩΝ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΥΠΟ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΕΑΚΑΣΙΑΝΟΥ.

ΕΤΟΣ Α'. ❧ ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 1874 ❧ ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ Β'.

Προβαίνοντες θαρρούντως εις τὴν ἑκδοσιν τοῦ δευτέρου τούτου φυλλαδίου τοῦ «Ζακυνθίου Ἀνθῶνος» ἰερὸν θεωροῦμεν καθήκον νὰ προτάξωμεν αὐτοῦ τὰς ἀκραιφνεσέρας ἡμῶν εὐχαριστίας·

1.^{ον} Πρὸς τοὺς φιλομούσους ἡμῶν Συνδρομητὰς καὶ πρὸς τοὺς τὸ ἡμέτερον περιοδικὸν ἐπὶ συνδρομῇ πεμφθέν εὐμενῶς ὑποδεξαμένους, καὶ τοιοιτοτρόπως μὴ φεισθέντας δὲ οὐ λεπτῶν καὶ ἡμίσεως τὴν ἡμέραν, ὅπως ἐνθαρρύνωσι καὶ προαγάγωσι τὸ μόνον τοιοῦτου εἶδους σύγγραμμα ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἐκδιδόμενον.

2.^{ον} Πρὸς τὸν ἐγχώριον, τὸν τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τὸν τῆς πρωτευούσης τύπον λίαν κολακευτικῶς καὶ ὑπὲρ ἀξίαν περὶ τοῦ ἔργου ἡμῶν ἀποφηνάμενον.

(ΖΑΚ. ΑΝΘ. ΕΤΟΣ Α.)

3.^{ον} Πρὸς τοὺς ἐνταῦθα λογίους, οἵτινες ἅμα τῇ ἐκδόσει τοῦ πρώτου φυλλαδίου, ἀμέσως καὶ αὐθορμήτως προσήνεγκον ἡμῖν τὴν βαρύτιμον αὐτῶν σύμπραξιν καὶ ὧν τινες φιλοφρόνως ἐπροθυμοποιήθησαν τὰς στήλας τοῦ δευτέρου τούτου φυλλαδίου διὰ τῶν ἀξιολόγων αὐτῶν ἔργων νὰ τιμήσωσιν.

Ἐνθαρρυνθέντες πέραν τῶν ἡμετέρων ἐλπίδων σκοπὸν προεθέμεθα ἵνα ὅσον ἐνεσι τελειότερον καταστήσωμεν τὸ ἡμέτερον περιοδικόν, καὶ ἰδοὺ μετέβημεν εἰς τὸ κάλλιστον τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις τυπογραφείων, ὅπως καὶ ἡ ἐκτύπωσις αὐτοῦ γίνη ἐντελής. Δὲν ἐφείσθημεν οὐδὲ θὰ φεισθῶμεν πάσης δαπάνης ὅπως φανῶμεν ἀντάξιοι τῆς εὐμενοῦς ὑποδεξιώσεως ἧς ἐτύχομεν ἀπὸ τοῦ Α' φυλ-

λαδίου, καὶ ἐὰν ἔτεροι συνδρομηταὶ προσεθῶσι, τὰ παρ' αὐτῶν εἰσπραττόμενα θέλουσι χρησιμεύσει εἰς προμήθειαν εἰκόνων ὡς καὶ μουσικῆς διὰ κλειδοκύμβαλον, ἀφοῦ σκοπὸς κερδοσκοπίας δὲν ἐνεφιλοχώρησεν ἡμῖν, καὶ τὸ ὡραῖον φύλον εὐμενὲς τὸ βλέμμα ἔστρεψε καὶ τὴν ἀβρὰν αὐτοῦ χεῖρα πρὸς τὸν ἀρτισύστατον ἀνθῶνα ἔτεινεν ὅπως δρέψῃ ἐξ αὐτοῦ τὰ μόλις φυέντα ἄνθη του.

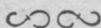
Η ΣΥΝΤΑΞΙΣ.

ΕΠΙΘΟΛΟΓΙΑ.

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ ΜΟΥΤΣΗΣ

ΚΑΙ

Η ΙΤΑΛΙΚΗ ΕΠΙΓΡΑΦΙΑ. (*)

Ἐὰν ξένος τις ἢ ἰταλὸς μὴ γεννηθεὶς ἐν Βονωνίᾳ, περιερχόμενος τὴν ἀρχαίαν τῆς σοφίας μητέρα, καὶ ἐκ τῶν δύο περικλυμένων πύργων ὁρμώμενος, τραπὴ σήμερον τὴν τοῦ Ἀγ. Βιταλίου ὁδόν, θέλει εὐρεῖ ἴσως ὀλίγα βήματα μόνον τῆς πύλης τῆς πόλεως ἀπέχοντα, πρὸς δεξιάν, οἶκον παλαιόν, εὐρὺν, μονόροφον καὶ λίαν ἄκομψον τὴν ἀρχιτεκτονικὴν. Εἴπομεν δὲ

(*) Ἡ ἀνωτέρω σπουδαιότατη μονογραφία ἅμα δὲ καὶ κριτικὴ διατριβὴ πραγματευομένη θέμα ἄγνωστον ἴσως τοῖς πλείοσι τῶν Ἑλλήνων, ταύτης τὴν ἰταλικὴν ἐπιγραφίδα, τὴν περιπαθὴ καὶ ἐνίοτε θαύριον ταύτην ποίησιν, ἐν ᾗ ἡ ἔρρυθμος καὶ τεχνήσιμα διάταξις τῆς λέξεως καὶ τῆς φράσεως ἐπέχει τὴν θέσιν τοῦ ἐλλείποντος μέτρου, ἐπιστάλη ἡμῖν παρ' ἀνδρὸς ἐκ τῶν τὰ πρῶτα ἐν τοῖς γράμμασι φερόντων, καὶ, μετριοφροσύνης ἕνεκεν, τὸ ὄνομα αὐτοῦ ὑπὸ τὸν πέπλον τοῦ ἀνωμόμου καλύπτοντος. Διυπομύθεα ὅτι ἡ ἐπιφώρεσις τῆς ὕλης ἀναγκάζει ἡμᾶς σήμερον νὰ διακόψωμεν εἰς τὸ σπουδαιότερον αὐτοῦ μέρος τὸ πολλοῦ λόγου ἄξιον τοῦτο ἄρθρον.

ὅτι ἴσως θέλει τὸν εὐρεῖ, καθότι πρὸ πολλῶν ἐτῶν δὲν ἐπανεῖδομεν τὴν ἀρχαϊότητα ἐκείνην, ἥτις ὡς πολλὰ ἄλλαι παρεμφερεῖς αὐτῇ, ἄγουσα τὸν νοῦν εἰς τοὺς ἀπρόντας χρόνους, ἐνεποίει ἡμῖν τὴν ἡδέαν ἐντύπωσιν ἣν ἡ ἰδέα τοῦ παρελθόντος διὰ τῆς ἰδιαζούσης αὐτῇ γοητείας διεγείρει ἐν ταῖς ψυχαῖς ταῖς μὴ ἀμοιρούσαις ἔσω καὶ τοῦ ἐλαχίστου ποιητικοῦ σπινθήρος.

Οὐχ ἥττον, ὁ γινώσκων ὅτι οἱ πάλαι Κροῖσσοι, ἢ καὶ οἱ ἀπλῶς εὐποροῦντες, πιστοὶ τῶν ἀρχαίων ἐθίμων φρουροὶ, ἔχαιρον πολλῶ πλεόν ἐπὶ τῇ θεᾷ τῶν πολυχρύσων αὐτῶν ταμείων καὶ τῶν στιβαρῶν σκευῶν ἐν τοῖς καρυνοῖς αὐτῶν ἐρμαρίοις σεσωρευμένων, ἢ ἐπὶ τῇ κατοχῇ κομποῦ οἴκου καὶ ἐπίσης κομψῶν ἐπίπλων, ὁ γινώσκων τοῦτο θὰ ἡσθάνετο ἀποπνεύσαν ἐκ τῶν φαιῶν τοίχων καὶ τῶν ταπεινῶν παραστάδων τοῦ οἴκου ἐκείνου ἀριστοκρατικὴν τινα ὁσμήν.

Ἡ θύρα ἰδίως περιεβάλλετο τὸν ἀριστοκρατικὸν τοῦτον τύπον. Αὕτη ἐκοσμεῖτο ὑπὸ ἀναγλύφων ἀρχιτεκτονικῶν χωρισμάτων ὧν τὸ ἔνδον ἐξεῖχεν ἐν σχήματι ἀκίδος ἀδάμαντος, σποδοειδὲς δ' ἦτο τὸ χρῶμα, ὅπερ ἐφαίνετο ἐσχάρα ἢ ὁ χρόνος καὶ ὁ κονιορτὸς ἐφ' ἐτέρας ἴσως ὑποπρασίνου ἀποχρώσεως ἀπὸ κοινοῦ ἐπέθηκαν.

Ἡ θύρα ἐκείνη ἠνοίγετο πρὸ ἡμισείας ἑκατονταετηρίδος λίαν πρωτῆ. Καθ' ἐκάστην οἱ γείτονες ἔβλεπον ἐξ αὐτῆς ἐξερχόμενον βραχύσωμον γέροντα ὅστις ἐφαίνετο πρὸς ἀγορὰν τῶν τῆς ἡμέρας τροφίμων διευθυνόμενος, ἐνίοτε δὲ κεκυρτωμένην γραῖαν ἥς τὴν κεφαλὴν ἐκάλυπτε τὸ κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὀνομαζόμενον zendale, ἥτις διασχίζουσα τὴν ὁδὸν εἰσῆρχετο εἰς τὴν ἀπέναντι σχεδὸν τοῦ οἴκου κειμένην ἐκκλησίαν.

Ἀλλὰ μόλις περὶ τὴν ὀγδόην ἢ τὴν ἐνάτην πρωϊνὴν ὥραν εἰσῆρχετο εἰς τὸν οἶκον ἐκεῖνον παῖς ὀδηγούμενος ὑπὸ τινος ὅν τὸ ἐξωτερικὸν αὐτοῦ ὑπηρετὴν κατεδείκνυε, τὸν παῖδα δὲ τοῦτον ἤκολούθουν δύο ἔτεροι, εἴτα τέσσαρες, εἴτα